

εἰς πνεῦμα σατυρικόν, μολονότι ὑπάρχουν σκηναὶ ὡς ἡ τῶν Πρεσβευτῶν τῆς Συνδιασκέψεως τῆς ἐφημερίδος καὶ τοῦ Μπάουσερ τσουχεράι εἰς εἰρωνείαν. Ὁ κ. Λεπενιώτης καὶ ἡ κ. Ἀφεντάκη πρωταγωνιστοῦν ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπολείπονται ἡ κ. Χατζηχρήστου, ἡ κ. Δενδρινού, οἱ κ. κ. Ἀφεντάκης, Μηλιάδης, Τριχῆς, Δράμαλης, εὐχάριστον δὲ ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν ἡ κ. Στέλλα ὡς πολήτρια κουραμπιέδων καὶ ἡ μικρὰ Ἀνθοπούλου ὡς ἀνταποκρίτρια.

Ἀπὸ τὰ νούμερα, τὰ ὠραιότερα εἶνε τὸ ντουέτο Εὐζώνων καὶ κυρίας, τὸ κουαρτέτο κουραμπιέ—βλάκα—μόρη—ἐθνοφρονουδὺ μὲ μίαν κοκόταν, μίαν νταντάν, μίαν ἐρωμένην καὶ μίαν γρηά, ἡ Εἰρήνη μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς, ἡ Ἐπιθεώρησις μὲ τὸ ἐπιτελεῖον τῶν συγγραφέων τῆς, καὶ ἡ ζωηρότητα χειροκροτουμένη σκηνή τοῦ Γυναείου καπέλλου, διεξαγομένη, οὐχὶ βεβαίως πρωτοτύπως, ἀπὸ τῆς πλατείας εἰς τὴν σκηνήν.

Τὸ κόρο ἀριστον τὴν μουσικὴν συνηρμολόγησεν ὁ κ. Λεπενιώτης—ὅχι ὁ ἠθοποιὸς. Ἰματισμὸς φιλόκαλος καὶ πλούσιος.

Ὁ κ. Λεπενιώτης εἶχε ὀλίγον μέρος, ἀλλ' ὡς βλάκας στρατιώτης ἀμίμητος. Ἡ κ. Ἀφεντάκη εἰς ὅλους τοὺς ρόλους τῆς χαριτωμένη, πεταχτή, εὐστοφος, ζωηροτάτη. Ἐν γένει ὁ θίασος ἀνεδείχθη ὅμιλτος ἐκτελεστικῆς ἐπιθεωρήσεως μουσικῆς. Κατηγορήθη ὑπὸ τινων ὅτι τὸ «Καρνέ» ὅτι δὲν ἔχει σύνδεσμον. Ἀλλὰ ποία ἐπιθεώρησις—ἐφέτος μάλιστα—ἔχει τοιοῦτον προσόν;

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὰ πατριωτικὰ δράματα καὶ αἱ στρατιωτικαὶ κωμωδία εἰς τὴν ἡμερησίαν νυκτερινὴν διάταξιν. Μετὰ τοὺς «Βουλγαροκτόνους» τοῦ κ. Θωμῆ—ἔργον πρὸ πολλοῦ γραφέντος καὶ εἰς τὸν αἰμίνηντον Λασσάνειον βραβευθέντος, καὶ ἡδὴ. ἀποτυχόντος, ἐδόθησαν καὶ τὰ ἐξῆς ἔργα: Εἰς τὸ θέατρον Νεαπόλεως «Κωνσταντίνος ὁ Βουλγαροκτόνος» τοῦ κ. Α. Γαλανοῦ—ἐμφανίζεται ἐπὶ σκηνῆς ὁ Βασιλεὺς, ὁ κ. Βενιζέλος καὶ ἐν τέλει ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος στεφανώνει τὸν Κωνσταντῖνον—ὁ «Ἐθελοντής» τοῦ κ. Περσιάνου, οἱ «Κουραμπιέδες» τοῦ κ. Κοπακάκη καὶ τὰ «Ἀθηναῖκά σκίτσα», πολεμικὴ ἐπιθεώρησις τοῦ κ. Γεωργοπούλου, εἰς τὸ «Ἀθήναιον»—τὰ «Εὐζωνάκια μας» τοῦ κ. Κοπακάκη, εἰς τὸ θέατρον Νεαπόλεως, — «Ἡ Ἑλληνοπούλα τῶν Γιαννιτσῶν Ἀἰσέ» τοῦ κ. Κούρτη—ἀριθμίσασα 25 παραστάσεις εἰς τὴν Ἀλάμπρα — τὰ «Στενά τῆς

Κρέσνας» τοῦ κ. Λαΐου—ἀποσυρθέντα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως μετὰ τὴν δευτέραν παράστασιν ἀφ' ὧ ἐτραυματίσθη εἰς ἠθοποιὸς ὑποδυθεὶς τὸν Βούλγαρον κατὰ τὴν παράστασιν ἐκπυροσχορήσαντος τοῦ πιστολίου, τὸ ὁποῖον κατὰ λάθος ἦτο γεμάτων—καὶ τὸ «Ἀλάνι» εἰς τὸ θέατρον τοῦ Λαοῦ. —Εἰς τὸ Πανελλήνιον ἐδόθη ἐπὶ πολλὰς ἐσπέρας μετ' ἐπιτυχίας ὁ «Σικολατένιος Στρατιώτης» τοῦ Στράους, ὠραιότατη σάτυρα τοῦ Βουλγαρικῶν στρατοῦ. Ἡ δ. Κολυβά καὶ ὁ κ. Φιλίπιδης ἐπαίξαν πολὺ καλὰ.

—Εἰς τὴν «Ἀλάμπραν» ἐδόθη ἡ κωμωδία «Δεσποινὶς Καραμπίνα» τοῦ γνωστοῦ δραματικοῦ συγγραφέως καὶ ποιητοῦ κ. Ἀχιλ. Καραβία, ἔχουσα εὐφρεῖς σκηνάς.

Προετοιμάζονται: «Μάμ μπουμ» ἐπιθεωρησις πολεμικῆ τῶν κ. κ. Μαγκάκη καὶ Ρωμανοῦ. «Ματωμμένες δάρνες» εἰδύλλιον, τοῦ συγγραφέως κριτομένου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἀργότης». Ἀμφότερα θὰ δοθοῦν εἰς τὴν «Ἀλάμπραν».

Εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης:

Ι. d'Ιχαρον ἡ «Βατίλισσα τῶν Θηβῶν—Σαρδοῦ, ἡ «Μαρκητία». — Τραβέρσι, «τὸ Παραβάν». — Κροασσέ, «Ἡ καλὴ πρόθεσις», — Βέργα, «Χωριάτικος ἱπποτισμός», — Μερέ, «Αἱ τρεῖς μάσκες».

Πρωτότυπα: Μελί, «τὸ Ἀσπρο καὶ Μαῦρο», ἐκπροσωποῦντα τὰς δύο ἀντιλήψεις τῆς Ἠθικῆς. — Ξενοπούλου, τὸ «Ζευγάριον»,—προσπάθειαι δύο οἰκογενειῶν ὅπως ἐνώσουν τὰ παιδιά των.

—Ὁ κ. Πολ. Δημητρακόπουλος ἔγραψε διὰ τὸ θέατρον τοῦ Συντάγματος ἱστορικὸν δράμα, τὴν «Βουλγάρων», ἐξηγμένην ἔκ τινος μυθιστορηματός του.

—Εἰς τὰ Ἰωάννινα μεταβαίνει προσεχῶς θίασος ὑπὸ τοῦ κ. κ. Παπατεφάνου καὶ Κυριακίδην.

—Ὑπο τῶν κυριῶν Σωσῶς Κανδύλη, Νίτσας Ράλλη καὶ τοῦ κ. Δρακοπούλου συνεστήθη θίασος ὀπερέττας. Θὰ παίξῃ εἰς τὸ «Πολυθέαμα».

—Εἰς τὸ θέατρον Νεαπόλεως θὰ δοθῇ τὸ «Λαχεῖον τοῦ στόλου» κωμωδία τοῦ κ. Ν. Μιχαλοπούλου, σατυρίζουσα τὴν πολιτικομανίαν τῶν ἀθηναϊκῶν οἰκογενειῶν.

—Ἰπποδρόμιον «Διεθνές» θὰ δώσῃ παραστάσεις εἰς τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων.

—Ὁ κ. Σαμάρας ἐμελοποίησε Ἑλλ. ὀπερέτταν ἐπὶ λιμπρέττου, τὸ ὁποῖον ἔγραψαν οἱ κ. κ. Τσοκόπουλος καὶ Δελιχατερίνης.

Νεώτεροι Πάροι. — Ἡ λιτανεία τῶν ἐκπατριζομένων. — Εἰκονίσματα καὶ δάκρυα. — Ὁ κόκκινος χιμῶς. — Τὸ τραγοῦδι τοῦ Σουλῶν. — Οἱ γοῦλλαι τῆς Ἀνατολῆς. — Θρησκευτικὴ ἀγία. — Πρόνοια διὰ τὰς Καλὰς Τέχνας.

Ἡ εἰρήνη συννομολογήθη καὶ νέα τραγωδία ἤρξατο ἐκτυλίσσομένη. Ἐπὶ ἡμέρας πρὸς βορρᾶν καὶ ἀνατολὰς τῶν νέων μας συνόρων μακροὶ συνοδεῖαι

ἐπιμηκύνοντο εἰς πενθίμους γραμμάς ἦσαν οἱ ἐκπατριζόμενοι ἀπὸ τὰ μέρη τὰ ὁποῖα ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἔμελλε νὰ ἐκκενώσῃ διὰ νὰ εἰσβάλουν οἱ ἡττημένοι γοῦλλαι τῆς Ἀνατολῆς. Μία ἀτελείωτος φρικιαστικὴ γραμμή—λιτανεία, νεκρικὴ πομπὴ μύλλον—τῶν κατοίκων, φευγόντων τὰ αἰμοχαρῆ ἔνστικτα τῶν νέων κυριάρχων. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν μεταγωγικῶν καιάφορα ἀπὸ ἔμψυχα καὶ ἄψυχα διευσθύνοντο πρὸς τὰ ἑλληνικά ἐδάφη. Ἄνδρες, γυναῖκες, νήπια, γέροντες, ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τὰ ζῶα τὰ κατοικίδια καὶ τὰ ποιμένα, μὲ τὸ κεφάλι στυμμένο, ἀφῆσαν τὰ πατρικά των σπήτια, τοὺς ἀγροὺς, οὓς μὲ τὸν ἰδρώτα των ἀνέσκαψαν, τοὺς τάφους τῶν προσφιλῶν καὶ τοὺς εὐκτηρίους οἴκους των, τὰς οἰκογενειακὰς καλίας, διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν Βουλγαρικὴν αἰμοσταζούσαν μάχισαν. Ὀλόκληροι πόλεις καὶ χωρία ἡρημώθησαν: Τὸ Μελένικον, ἡ Στρώμνιτσα, ἡ Γκιουμουλτζίνα, ἡ Ξάνθη, τὸ Δεσαγάτς, τὸ Νευροζόπιον. Μετὰ τὴν ἀθρόαν μετανά-

στευσιν, ἐτέθη πῦρ ὑπὸ τῶν φευγόντων, ὅπερ μετέβαλε κατὰ τὸ πλείστον εἰς ἐρείπια τὰ ἐλληνικώτατα αὐτὰ μέρη. Ἡ Πάργα εἰς πολλαπλὴν εἰκόνα. Καθ' ἃς ἡμέρας ἡ παλαιὰ Πάργα ἀπελευθεροῦται καὶ ὁ ἀρχιερέας τῆς ἐπιστροφῆς εἰς αὐτήν, κομίζων ἐκ Κερκυράς τὰ ἐκεῖ ἐναποτεθέντα ἱερὰ σκεύη, ἄμφια καὶ τὸ φλάμπουρον, νέαι Πάργαι ἀναφαίνονται. Εἰς ζινηματογράφος ἔπρεπε νὰ ἀποδώσῃ τὴν θλιβεράν εἰκόνα τῆς φυγῆς διὰ νὰ προβληθῇ εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς πρωτεύουσας μὲ τὸν τίτλον: «Τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν Οὐννων τῶν Βαλκανίων».

Οἱ πρῶτοι οἱ ὅποιοι ἔδωσαν τὸ σνὴνμα τῆς μετοικεσίας εἶνε οἱ κάτοικοι τῆς ὥραιας καὶ ἀκραίφνως Βυζαντινῆς πόλεως, μὲ τοὺς πολυτίμους θησαυροὺς, τοῦ Μελένικου.

Τὸ Μελένικον! Ἡ περιεργότερα πόλις τῆς Ἀνατολῆς. Κάθε συνοικία, κάθε ἐκκλησία, κάθε ἀρχοντοσπίτι—ἐν Βυζαντινὸν μνημεῖον. Τριάνοντα ἀρχαιότατοι ναοὶ καὶ πλήθος παρεκκλησίων, μὲ εἰκόνας τῆς ὥραιότερας Βυζαντινῆς ἀγιογραφίας...

Οἱ 2,500 Ἕλληνες τῆς καὶ οἱ 1000 Ὀθωμανοὶ τῆς παρέδωσαν νεκρούπολιν εἰς τοὺς κομιτατζήδες. Γραῖται κρατοῦσαι τὰς ἱερὰς εἰκόνας, ἀφοῦ ἐπότισαν μὲ δάκρυα τὰς γωνίας τῶν ναίτων, παιδιὰ μὲ οἰκογενειακὰ ἐνθύμια ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὴν πόλιν, ἀφοῦ ἐφίλησαν τὰς θύρας τῶν ἐγκαταλειπομένων οἰκιῶν, Αἱ νεάνιδες ἐτραγουδοῦσαν τὸ τραγοῦδι τοῦ Σουλίου. Οἱ ἄνδρες ἔμειναν ἠνοιξαν τοὺς κροινούς τῶν βαρελίων οἴνου καὶ ἐκοκκίνησαν οἱ δρόμοι ἀπὸ τὸν ἐκχυθέντα χεῖμαρρον. Ἐξερίζωσαν τὰς ἀμπέλους, διὰ πελέκεων κατέστρεψαν ὅ,τι προσφιλὲς καὶ διαιρεθέντες εἰς τέσσαρας ὁμάδας ἔθεσαν πῦρ εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τῆς ἱστορικῆς πόλεως. Καὶ ἐφυγαν φωνάζοντες: «Ἐλᾶτε τέρατα, ἔλτε τύραννοι νὰ πάρετε τὸ Μελένικον!»

Οἷα εἰκὼν ἀφαντάστου τραγικότητος, οἷος θρίμβος πατριωτισμοῦ!

★

Δὲν ἔμεινεν ἴσως Ἀθηναῖος ὅστις νὰ μὴ ἐγνωμοδότητε περὶ τοῦ τρόπου τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Στρατηλάτου Βασιλέως μας. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ περιστότεραι προτάσεις ἔμειναν ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ δικαίως, διότι ἡ ὑποδοχὴ ἦτο τόσον ἐνθερμος, λαϊκὴ, εὐλικρινής, ὥστε ἀνεπλήρωσε πῖσαν ἄλλην πρόσθετον διακόσμησιν ἢ ἐκδήλωσιν. Ἀλλ' οἷαδὴποτε ὑποδοχὴ διὰ ἱεροκρατῶν, μύστων, σημαῶν, μουσικῶν, φωταγωγῶν, προσέδωκε βεβαίως μεγαλοπρέπειαν, ἀλλ' ἐφήμερον. Γεγονότα, ὡς ἡ ἐπάνοδος ἐκ νικηφόρων μαχῶν ἐνός ἐθνικοῦ Λυτρωτοῦ, συντρίψαντος δύο ἐχθρικὰς στρατιάς, πρέπει νὰ διαιωνισθῇ. Ἡ ἱστορία τῆς Τέχνης μᾶς διδάσκει πῶς ἔπρεπε νὰ

ὑποδεχθῶμεν τὸν ἐστεμμένον Νικητὴν. Διὰ Θριαμβευτικῆς Ἀψίδος. Ὁ καιρὸς δὲν ἐπέτρεπεν ἴσως τὴν ἀνεγερσιν οὔτε προχείρου τοιαύτης, ἀλλ' ἤδη ἐπιβάλλεται ἡ ἀνιδρυσίς μεγάλῃς μαρμαρίνης Ἀψίδος εἰς τὸ μέρος ἐνθα τὸν ὑπεδέχθη διὰ προσφωνήσεως ἡ Δημοτικὴ ἀρχὴ τῆς πόλεως, ἥτοι εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ὁδείου. Ἡ ἁπλὴ αὕτη ἀνεγειρομένη κατόπιν διαγωνισμοῦ μεταξὺ ἀρχιτεκτόνων καὶ γλυπτῶν, δέον ἀπαραιτήτως νὰ κοσμηθῇ ἀπὸ ἀνάγλυφον τὴν μορφήν τοῦ Βασιλέως, ἔχοντος ὑπεράνω τὸν Δικέφαλον Ἀετὸν. Ἐπὶ τῶν στυλοβατῶν νὰ χαραχθῶν τὰ ὀνόματα καὶ αἱ ἡμερομηνίαι τῶν σπουδαιοτέρων μαχῶν, δεξιᾷ τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου καὶ ἀριστερᾷ τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ, ἐπὶ δὲ τῶν διαζωμάτων ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν παραστάσεις ἐξεικονίζουσαι ἀνὰ δύο μάχας — τὰς σπουδαιοτέρας — ἐξ ἐκάστου πολέμου, τοῦ Σαρανταπόρου, τῶν Γιαννιτσῶν ἢ τοῦ Μπιζανίου ἐκ τοῦ ἐνὸς πολέμου, καὶ τοῦ Κιλκίς, τῆς Κρῆνας ἢ τῆς Τζουμαγίτης ἐκ τοῦ ἐτέρου. Ἡ ἁπλὴ ἦτις προόριστα νὰ φρονηματίξῃ τὰς μελούσας γενεάς δέον νὰ ἰδρυνθῇ, τιμῆς ἕνεκεν, δαπάναις τῶν Δήμων τῆς τε παλαιᾶς καὶ νέας Ἑλλάδος, προσεπικουρούσης ἐν ἀνάγκῃ καὶ τῆς Κυβερνήσεως, οὕτω δὲ ἡ ἐπιφορὰ θὰ ἐκπροσωπήσῃ τὸ Κράτος ὅλον.

Τὴν γνώμην ταύτην διετύπωσα δημοσιογραφικῶς πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ Βασιλέως. Τὴν ἐπαναλαμβάνω, ἐνισχυθεῖσαν ἔκτοτε καὶ ὑπὸ ἄλλων δημοσιευμάτων, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν, ἂν μὴ ἡ Κυβερνήσις, τοὐλάχιστον ὁ Λῆμος Ἀθηναίων. Ἀς ὑπάρξῃ ἐπὶ τέλους καὶ ἐν σύγχρονον ἱστορικὸν μνημεῖον, δίπλα εἰς τὰ τόσα ἀρχαῖα.

★

Ἄδεται—λέγεται—βεβαιοῦται—ὅτι μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως ἐγένετο λόγος ὅπως λήξαντος τοῦ πολέμου δοθῇ ἐνίσχυσις ὑπὸ τῆς Πολιτείας εἰς τοὺς ἐργάτας τοῦ πνεύματος. Συνεξήτησαν περὶ ἐθνικοῦ θεάτρου, ἐθν. μελοδράματος, περὶ Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν, περὶ ἰδρύσεως ἐθνικῶν τμημάτων εἰς τὰ Ὑπουργεῖα.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς ἑψών τὸ κύπελλον εἰς τὸ βουλευτικὸν γεῦμα εἶπεν ὅτι ἡ ἀκμὴ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν ἔσται ἡ ἐπιβράβευσις τῶν πολεμικῶν ἀγώνων.

Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ! Καλὴ φώτισις εἰς τοὺς κ. κ. Ὑπουργούς, νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα!

ΔΑΦΝΙΣ

Υ. Γ. Ὁ Βασιλεὺς, ὁ εἰς πάντα πάντοτε θέσας τὴν σφραγίδα τῆς ἐπιβολῆς, ἔλυσε τὸ ζήτημα τοῦ Πολεμικοῦ μνημεῖου. Ἀνέλαβεν Αὐτὸς τὴν ἰδρυσίν του. Ἀφοῦ ὁ Βασιλεὺς τὸ θέλει, ἡ ἰδρυσις εἶνε γεγονός.

★

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, μεταβὰς εἰς τὸ ἀτελὲς τοῦ κ. Ἰακωβίδου ἐποζῶρε διὰ τὴν προτομὴν του, ἥτις θὰ χαραχθῇ ἐπὶ τῶν νέων μεταλλίνων κεραμάτων. Ἐπὶ τῆς ἄλλης ὕψους θὰ χαραχθῇ, ἐπιθυμία τοῦ Βασιλέως, σῆμα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς Εὐρώπην ὁ Βασιλεὺς ἀπεφάσισεν ὅπως ἀνεγερθῇ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ εἰς περιβάλλον θέσῃ, μεγαλοπρεπὲς ἀναμνηστικὸν μνημεῖον τοῦ πολέμου. Ὁ ἴδιος κατέθηκεν ἐκ διαφόρων εἰσφορῶν, ἀπερχόμενος, 160 χιλιάδας δραχμῶν καὶ ὥρισε τὴν ἐπιτροπὴν, ἥτις ἐπισημῶς συνιστοιμήθη, θὰ προβῇ εἰς ἐκκλήσιν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ απαιτούμενου διὰ τὸ μνημεῖον ποσοῦ. Τὸ μνημεῖον τοῦτο θὰ εἶνε ἀφιερωμένον οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς πεσόντας ἐν τῷ πολέμῳ, ἀλλ' εἰς πάντας γενικῶς τοὺς ὑπηρετήσαντας τὴν πατρίδα, στρατιωτικὸς καὶ πολιτικός. Θὰ εἶνε δηλονότι μνημεῖον τῶν καταβληθεισῶν

ὑφ' ἐνὸς ἐκάστου ὕλικῶν καὶ ἡθικῶν εἰσφορῶν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐθνικοῦ ἀγώνος.

Οἱ ἔρανοι διὰ τὸ μνημεῖον τοῦτο θὰ ζητηθῶσι μέχρι τῆς συμπληρώσεως ποσοῦ ὑπὲρ τὸ ἐν καὶ ἡμῖν ἑκατομύριον, ὅπως καταστῇ ἐν τῶν περιφανεστέρων ἀρχιτεκτονικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν ἔργων.

★

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, μεταβὰς εἰς τὸ ἀτελὲς τοῦ κ. Ἰακωβίδου ἐποζῶρε διὰ τὴν προτομὴν του, ἥτις θὰ χαραχθῇ ἐπὶ τῶν νέων μεταλλίνων κεραμάτων. Ἐπὶ τῆς ἄλλης ὕψους θὰ χαραχθῇ, ἐπιθυμία τοῦ Βασιλέως, σῆμα